Sygn. akt **OS 3/21**

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie

z dnia (...)r.

w składzie:

Przewodniczący:	r.pr. Zofia Filipek-Kraczek
Sędziowie:	r.pr. Ewa Piórecka - sprawozdawca
	r.pr. Teresa Silmanowicz
Protokolant:	aplikant radcowski – Jakub Bielecki

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (...) r. sprawy ze skargi (...)na postępowanie radcy prawnego (...) na skutek odwołania z dnia (...) r. - wniesionego w dniu (...) r. - od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r., sygn. akt RD-(...) o odmowie wszczęcia dochodzenia wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r., sygn. akt RD-(...)o odmowie wszczęcia dochodzenia z uwagi na niepopełnienie przewinienia dyscyplinarnego.

Przewodniczący:	Członkowie:	
……	……	……
Zofia Filipek-Kraczek	Ewa Piórecka	Teresa Silmanowicz

Sygn. akt OS 3/21

Uzasadnienie

Okręgowa Izba Radców Prawnych w Lublinie w dniu (...)r. otrzymała skargę (...)na zachowania i działania radcy prawnego (...). Skarżący zarzuca radcy prawnemu to, że w piśmie skierowanym do niego został wyczerpany art. 38 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i po przeczytaniu tego pisma poczuł się zastraszony i zaszantażowany. Nadto Skarżący wskazał na naruszenie art. 38 ust. 5, 6, 7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wskazując na niegrzeczne i aroganckie zachowanie radcy prawnego wobec dwóch pań seniorek, członków (...)w (...) na Walnym Zgromadzeniu w dniu (...)r., czego był świadkiem. Skarżący zarzuca również to, że na posiedzeniu plenarnym Rady Nadzorczej, radca prawny zachował się nieetycznie i nietaktownie w stosunku do trzech członkiń (...) udających się na salę obrad, które wyrzucił przemocą fizyczną, o czym dowiedział się z przekazu jednej z poszkodowanych. Zdaniem Skarżącego, takie zachowanie radcy prawnego jest potwierdzeniem nie uszanowania godności zawodu radcy prawnego. Skarżący (...)podniósł także naruszenie przez radcę prawnego art. 15 ust. 1, 2 oraz art 16 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, czego potwierdzeniem ma świadczyć dołączone do skargi pismo (...)w (...) z dnia (...)r., w szczególności fragment tego pisma: " (...)informuje, że Pan (...)działa w imieniu własnym, w związku z naruszeniem jego dóbr osobistych w treści korespondencji kierowanej do (...)." Zdaniem Skarżącego radca prawny wiedzę zdobytą z tytułu świadczenia pomocy prawnej wykorzystał do celów osobistych.

W ramach czynności sprawdzających, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wezwał radcę prawnego (...)do złożenia pisemnych wyjaśnień odnośnie zarzutów skargi. Radca prawny w pisemnym wyjaśnieniu z dnia (...)r, jednoznacznie stwierdził, że skarga jest w całości nieuzasadniona poinformował, że Skarżący nie był i nie jest jego klientem, i ze Skarżącym miał kontakt w związku z czynnościami zawodowymi związanymi z prowadzeniem obsługi prawnej (...)w (...).

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów zawartych w skardze radca prawny wskazał, że Skarżący jest współautorem pisma, które zostało upublicznione na posiedzeniu Rady Nadzorczej (...)w (...), zaś jego treść w sposób oczywisty nie odpowiadała powszechnie obowiązującym standardom w zakresie granic dopuszczalnych sądów i swobody wypowiedzi. Wyjaśnił, że pismo to zostało mu udostępnione przez (...), celem podjęcia działań dotyczących ochrony interesów wszelkich osób, a także organów (…), których dobra zostały

naruszone w piśmie współautorstwa Skarżącego. Radca prawny wskazał, że na str. 4 tego pisma znalazło się szereg zarzutów i uwłaczających mu osobiście, opinii dotyczących wykonywania zawodu radcy prawnego, podważających kompetencje zawodowe, zawierających stwierdzenia oczywiście niezgodne z prawdą, łącznie z zarzutami łamania prawa. Radca prawny podniósł, że w ramach usunięcia skutków naruszenia jego dóbr osobistych, zażądał, za zgodą i wiedzą klienta (...)w (...), złożenia przez Skarżącego stosownego oświadczenia, czego we wskazanym terminie Skarżący nie uczynił. Radca prawny podniósł, że działanie na podstawie i w zakresie przewidzianym prawem nie może być kwalifikowane jako naruszenie art. 38 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, gdyż wyraźnie wskazał, że podstawą żądania jest art. 24 k.c., a droga cywilna ochrony jego praw nie mieści się w zakresie objętym powyższą regulacją.

Odnośnie zarzutu stawianego przez Skarżącego w zakresie niewłaściwego zachowania na Walnym Zgromadzeniu (...)w (...) w dniu (...)r. radca prawny wskazał, że taka sytuacja nie miała miejsca. W ocenie radcy prawnego zarzut jego obecności na posiedzeniu Rady Nadzorczej (...)jest niezrozumiały albowiem jako radca prawny wykonujący obsługę prawną (...) uczestniczy w obradach wszystkich organów (...). Nadto radca prawny stwierdził, że wskazanie na użycie przez niego jakiejkolwiek przemocy fizycznej jest pomówieniem, zwłaszcza, że Skarżący nie był świadkiem opisywanej sytuacji. Na okoliczność niniejszą radca prawny przedłożył oświadczenie (...)w (...) z dnia (...)r.

W ocenie radcy prawnego nie znajduje uzasadnienia również zarzut naruszenia art. 15 ust. 1 i 2 oraz art. 16 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. W szczególności wskazał, że wezwanie do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych skierowane zostało do współautora pisma, któremu z oczywistych względów treść pisma w całości była znana, z tych też względów nie można uznać, że doszło do nieuprawnionego ujawnienia jakichkolwiek informacji objętych tajemnicą zawodową, uprzednio nie znanych Skarżącemu. Radca prawny wyjaśnił, że bezpośrednim przedmiotem ochrony wskazanych regulacji Kodeksu Etyki Radcy Prawnego są interesy, które mogą być naruszone przez ujawnienie informacji. Zgodnie z powszechnym rozumieniem terminu "ujawnienie tajemnicy", działanie musi dotyczyć przekazania informacji osobie, która wiedzy we wskazanym zakresie nie posiada, co w przypadku objętym skargą nie miało miejsca. Radca prawny wskazał, że nie chodzi bowiem o ochronę informacji (tajemnicy) jako dobra abstrakcyjnego, samego w sobie, lecz o ochronę interesów tą informacją (tajemnicą) chronionych. Oceniając, czy dana informacja jest objęta tajemnicą zawodową, czy też nie, należy zastosować kryterium potencjalnego nawet naruszenia interesu klienta i w razie wątpliwości dokonać wykładni

rozszerzającej. W ocenie radcy prawnego w niniejszej sprawie nie doszło do jakiegokolwiek zagrożenia, a tym bardziej naruszenia interesu klienta. Dodatkowo radca prawny wskazał, że w doktrynie przyjmuje się , że klient decyduje o tym, co z przekazanych informacji adwokat lub radca prawny może ujawnić, klient może zwolnić z tajemnicy zarówno w zakresie działań procesowych, jak i wystąpień publicznych.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowieniem z dnia (...) r. o sygn. akt (...)na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w związku z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2020r. poz. 75) odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie radcy prawnego (...)o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 38 ust. 2, ust. 5, ust. 6 i ust. 7 oraz w związku z art. 15 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 16 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r.).

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie po analizie treści skargi oraz pisemnych wyjaśnień radcy prawnego wraz z dołączonymi do nich dokumentami i dokonując ich oceny doszedł do wniosku, że zarzuty postawione radcy prawnemu (...)są bezzasadne i zebrany w toku czynności sprawdzających materiał dowodowy nie daje podstaw do wszczęcia dochodzenia.

W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego pismo radcy prawnego skierowane do Skarżącego, które zostało dołączone do skargi, nie stanowi naruszenia art. 38 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego albowiem pismo objęte skargą stanowi pismo o charakterze prywatnym, związane z naruszeniem dóbr osobistych radcy prawnego i zostało oparte na art. 24 k.c. W piśmie tym, radca prawny informuje Skarżącego o ewentualnym wystąpieniu na drogę postępowania sądowego cywilnego w przypadku uchybienia terminowi do złożenia oświadczenia w związku z naruszeniem jego dóbr osobistych. Pismo niniejsze z uwagi na jego charakter i przedmiot nie jest pismem stanowiącym wystąpienie zawodowe lecz pismem o charakterze prywatnym.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego również jako bezzasadne ocenił zarzuty stawiane radcy prawnemu, że niegrzecznie zachował się wobec dwóch pań na Walnym Zgromadzeniu (...)w (...) oraz, że na posiedzeniu Rady Nadzorczej (...) przemocą fizyczną wyrzucił trzy członkinie udające się na salę obrad. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, - w świetle pisma Prezesa Zarządu (...)w (...) oświadczającej, że w ramach współpracy z radcą prawnym (...)nigdy nie miała miejsca sytuacja użycia przez niego przemocy fizycznej w stosunku do członków (…), że radca prawny wykazuje się wysoką kulturą i opanowaniem,

nie była świadkiem niestosownego czy też aroganckiego zachowania radcy prawnego, w szczególności nie miało ono miejsca w czasie obrad Walnego Zgromadzenia (...) w (...)r. - że zarzut opisany w skardze stanowi jedynie subiektywne twierdzenie Skarżącego. Co istotne, Skarżący sam wskazał, że o wyrzuceniu członkiń (...) dowiedział się od jednej z nich, zatem nie był uczestnikiem czy też świadkiem domniemanego wydarzenia. W świetle powyższego w ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego nie doszło do naruszenia przez radcę prawnego (...)art. 38 ust. 5, ust. 6 i ust. 7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego także ocenił jako niezasadny zarzut naruszenia przez radcę prawnego (...)art.15 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 16 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Według Skarżącego, radca prawny wiedzę zdobytą z tytułu świadczenia porady prawnej wykorzystał do celów osobistych, czego potwierdzeniem ma być treść pisma Zarządu (...)w (...)z dnia (...) r., a w szczególności fragment stwierdzający, że radca prawny działa w imieniu własnym w związku z naruszeniem jego dóbr osobistych. Jak wynika z oświadczenia Prezesa Zarządu (...), pismo członków (...) z dnia (...)r. zostało przekazane radcy prawnemu (...)przez (...) celem podjęcia działań dla ochrony interesów wszystkich osób, których dobra osobiste zostały naruszone w jego treści, w tym również jego własnych. Wobec zaistniałej sytuacji nie można twierdzić, że wezwanie Skarżącego do usunięcia naruszenia dóbr osobistych przez radcę prawnego (...)w sposób wskazanym w piśmie załączonym do skargi, stanowi naruszenie tajemnicy zawodowej.

Na powyższe postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego (...) w przypisanym terminie wniósł do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie odwołanie z dnia (...)r. W odwołaniu Skarżący stwierdza, że postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia zostało oparte na jednostronnym, tendencyjnym uznaniu niewinności radcy prawnego (...). Skarżący dodatkowo poinformował, że w powyższej sprawie zostało złożone w (...). pismo kilku osób do Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie i zażądał połączenia tych spraw w jedną i rozpatrzenia jako jednej wspólnej sprawy, ze wskazaniem na Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie, co jest zgodne z jego miejscem zamieszkania i pozostałych osób.

Odwołanie wniesione przez Skarżącego (…) zostało rozpoznane na jawnym posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w dniu (...)r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie w niniejszej sprawie nie jest zasadne, a zatem zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie należało utrzymać w mocy.

Stan faktyczny sprawy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił w oparciu o niebudzący zastrzeżeń materiał dowodowy zebrany w toku czynności sprawdzających. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny dał wiarę tym dokumentom, bowiem nie znalazł podstaw by kwestionować ich wiarygodność.

Postępowanie dyscyplinarne prowadzone przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie ma na celu ustalenie czy doszło do naruszenia przez radcę prawnego obowiązków nałożonych przez obowiązujące przepisy prawne w szczególności postanowienia ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych oraz zasady Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, czy i na ile naruszenie to jest przez radcę prawnego zawinione i ewentualnie wymierzenie winnemu jednej spośród skatalogowanych kar dyscyplinarnych.

Istotą postępowania odwoławczego jest zbadanie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, czy podjęte przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego wobec radcy prawnego rozstrzygnięcie jest prawidłowe i zasadne w świetle poczynionych przez niego ustaleń faktycznych i prawnych sprawy.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie rozpatrując zarzuty Skarżącego uznał, że nie zasługuje ono na uwzględnienie. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż nie istnieją obiektywne podstawy do wszczęcia dochodzenia w sprawie ze skargi (…) na postępowanie radcy prawnego (...). Zgromadzone w sprawie dowody nie dają podstaw do przyjęcia aby działania radcy prawnego zawierały znamiona deliktu dyscyplinarnego.

W konsekwencji powyższego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie przyjął i podzielił w całości stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zajęte po przeprowadzeniu postępowania i po dokonaniu oceny działań radcy prawnego, skutkujące podjęciem postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia w niniejszej sprawie.

W niniejszej sprawie nie można przyjąć, że radca prawny, wykonując swoje obowiązki naruszył zasady obowiązujące radców prawnych, w szczególności art. 38 ust. 2,

ust. 5, ust. 6 i ust. 7, art. 15 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 16 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych.

Dokumenty zgromadzone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego nie wskazują, że radca prawny naruszył wyżej wymienione przepisy. Wśród zgromadzonych dokumentów znajduje się pismo radcy prawnego żądające od Skarżącego na podstawie art. 24 k.c. niezwłocznego usunięcia skutków naruszenia jego dóbr osobistych w postaci czci, dobrego imienia, fachowości i rzetelności, znajomości przepisów prawa w zakresie powierzonych obowiązków zawodowych jako radcy prawnego, które nastąpiło w treści pisma z dnia (...)r. złożonego w (...)w (...) oraz informujące, że w przypadku uchybienia terminowi do złożenia stosownego oświadczenia sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przyjął i podzielił stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, że pismo niniejsze jest pismem prywatnym związanym z naruszeniem dóbr osobistych radcy prawnego, nie jest wystąpieniem zawodowym i informacja o ewentualnym skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego nie stanowi naruszenia ust. 2 art. 38 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Zarzut Skarżącego w tym zakresie jest bezzasadny.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny również podzielił stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, że nie doszło do naruszenia ust. 5, ust. 6 i ust. 7 art. 38 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego przez radcę prawnego (...)albowiem świadczy tym oświadczenie Prezesa Zarządu (...)w (...), która oświadczyła, że w ramach współpracy z radcą prawnym nigdy nie miała miejsce sytuacja użycia przez radcę prawnego przemocy fizycznej w stosunku do członków (...), jak też wskazanie samego Skarżącego, że nie był świadkiem wyrzucenie członkiń (...).

Zarzut naruszenia przez radcę prawnego art. 15 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 16 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, który według Skarżącego wiedzę zdobytą z tytułu świadczenia porady prawnej wykorzystał dla celów osobistych, czego dowodem ma być fragment pisma Zarządu (...)w (...) z dnia (...)r., nie znajduje potwierdzenia w zebranym materiale dowodowym, albowiem jak wynika z oświadczenia Prezesa Zarządu, pismo członków (...) zostało przekazane radcy prawnemu celem podjęcia działań dla ochrony wszystkich osób, których dobra osobiste zostały naruszone, a tym samym brak jest podstaw do twierdzenia, że doszło do naruszenia tajemnicy zawodowej.

Przechodząc na płaszczyznę zarzutu stawianego przez Skarżącego w odwołaniu od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia gdzie Skarżący uważa, że odmowa wszczęcia dochodzenia została oparta na jednostronnym,

tendencyjnym uznaniu niewinności radcy prawnego (...), zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zarzut ten jest bezpodstawny. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zebrany materiał dowodowy w niniejszej sprawie przeanalizował w sposób szczegółowy, wnikliwy i niebudzący żadnych wątpliwości.
Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał za wiarygodne i nie budzące wątpliwości dokumenty, w tym wyjaśnienia radcy prawnego (...)złożone w postępowaniu, które są logiczne i spójne z zarzutami skargi, oraz wnioski i decyzje podjęte w toku prowadzonych czynności przez Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego.

Wbrew twierdzeniom Skarżącego, w ustalonym stanie faktycznym sprawy, należy uznać za poprawne ustalenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o tym, że czyny zarzucane radcy prawnemu nie stanowią delictu dyscyplinarnego, a postępowanie radcy prawnego nie narusza żadnej ze wskazanych przez Skarżącego obowiązujących norm Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, wnikliwa analiza stanu faktycznego w niniejszej sprawie nie daje podstaw do przyjęcia, że działania radcy prawnego (...)były niezgodne z obowiązującymi przepisami, czy też niegodne zawodu radcy prawnego.

Odnosząc się zaś do zawartej w odwołaniu informacji o złożeniu pisma kilku osób w powyższej sprawie do Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie i żądanie do połączenia tych spraw w jedną ze wskazaniem na Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie oraz dostarczonego do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w dniu (...)r. powiadomienia Skarżącego z dnia (...)r., należy podnieść, że żądania Skarżącego nie należą do kognicji Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego albowiem Skarżący (...)nie posiada statusu strony postępowania dyscyplinarnego przede wszystkim z tej przyczyny, że jeszcze nie doszło do jego wszczęcia. Zgodnie z art. 67^2 ustawy o radcach prawnych, postępowanie dyscyplinarne składa się z trzech etapów: dochodzenia, postępowania przed sądem dyscyplinarnym oraz postępowania wykonawczego. W niniejszej sprawie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie radcy prawnego (...), a zatem postępowanie dyscyplinarne przeciwko radcy prawnemu nie zostało zainicjonowane. Należy zauważyć, że w stosunku do postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia przewidziany jest tryb zażaleniowy, w którym Sąd po przeprowadzeniu posiedzenia, wydaje postanowienie. Uprawnieniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w tym trybie jest jedynie kontrola zasadności postanowienia wydanego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego. Obowiązkiem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego było rozpoznanie odwołania Skarżącego i utrzymanie w mocy bądź uchylenie zaskarżonego postanowienia, bądź też zmiana

zaskarżonego postanowienia ale tylko i wyłącznie w zakresie podstawy prawnej wynikającej z art. 17 § 1 k.p.k.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie uznał, że postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego jest prawidłowe i z przytoczonych względów orzekł jak w sentencji postanowienia.

Pouczenie;

Postanowienie niniejsze jest ostateczne w toku instancji i nie przysługuje od niego środek odwoławczy – art. 426 § 1 k.p.k. w związku z art. 74^1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych.

Przewodniczący	Sędzia	Sędzia
Zofia Filipek-Kraczek	Ewa Piórecka	Teresa Silmanowicz